

[Poul Hartling.]

mer vi står over for, indtil der i den kommende overenskomstperiode udløses en portion nr. 2. Og det vil jo sige tidligst til september 1977, måske først til marts 1978. Hvis man f. eks., som venstre har foreslået det, ville gribe ind over for de to første portioner, der kommer til udløsning, ville man kunne dæmpe op for stigningen i omkostningerne. Men nu får de efter regeringens plan lov at løbe videre uden bremse i hvert fald 1 år frem. Imens forværres de vanskeligheder, vi står i, dag for dag.

Regeringens plan virker for lidt. Den er for slap. Stigningen skal, hedder det, i 1977-78 begrænses til 6 pct. Dette er for svag en opbremsning, men hvad værre er, disse 6 pct. vil endda ikke holde, hvis man følger regeringens forudsætninger. To dyrtidsportioner andrager knap 4 pct. Og med de fastsatte 2 pct., som overenskomstparterne skal forhandle om, har man allerede nået de 6 pct., der er maksimum. Man skal nemlig lægge mærke til, at lønglidningen er holdt udenfor. Den vil nu foreløbig fortsætte for fuld kraft fra nu af og frem til 1. marts, men også efter 1. marts og igennem overenskomstperioden vil den fortsætte. Dette er klart erkendt. Det er også erkendt af regeringen.

Man kan prøve at begrænse denne lønglidning med alle gode kræfter, men man kan ikke forestille sig, at den skulle forsvinde. Og hvis lønglidningen bliver det laveste, den har været de sidste 10 år i noget år, så vil den komme til at andrage 4,5 pct. på 1 år. Det er derfor, jeg siger, at de 6 pct. er et tal på regeringens papir, men det hører ikke hjemme i virkelighedens verden.

Regeringens første udspil lød på 7 pct. i 1977-78, men heri skulle alle lønde, også lønglidningen, være indeholdt, sagde økonomiministeren. Det, at man nu siger 6 pct. og så holder lønglidningen udenfor, er at regne med et langt højere tal i virkeligheden, selv om man har sat tallet 6 på papiret. Vi har da også hørt fra LO, at tallene er urealistiske. Regeringens plan vil virke for lidt; når man lægger så slapt op, så når man ikke en tilstrækkelig omkostningsbremse.

Regeringens plan rækker også for kort. Man skubber endnu en gang problemerne fra sig, foran sig, og håber så på, at tiden skal løse dem. Det er jo svagheden i en så-

kaldt omkostningsdæmpende ydelse, at den kun holder et års tid; så lever omkostningerne op igen, og derfor er det en kortsigtet løsning.

I regeringens planer har man, så vidt jeg forstår, denne gang valgt den form, at dyrtidsportion nr. 2 i de kommende overenskomster skal indbetales af staten til ATP-fonden. En sådan ordning kan der uden tvivl siges noget godt om. Den vil, den dag den træder i kraft, være med til at udsætte et vist forbrug. Det er imidlertid en dyr ordning, og det er foreløbig en aldeles uklar ordning. Det er en dyr ordning, fordi det vil koste den statskasse, der i forvejen har et kæmpeunderskud, yderligere et par milliarder kroner for hver portion, der skal indskydes i ATP-fonden.

Det er også en kortsigtet ordning, for når så året er gået, skal denne portion jo enten overtages af virksomhederne, som så får omkostningen bare med et års forsinkelse, eller også skal staten igen pumpe et par milliarder kroner pr. portion ind i ATP-fonden. Det vil føre til et stadig forøget skattetryk, og det vil føre til en opsvulmen af ATP-fonden, som af mange grunde vil være yderst betænkelig.

I øvrigt er der, hvis man prøver at tænke enkelthederne igennem, mange uklarheder, men jeg går ud fra, at vi i løbet af debatten kan få klart oplyst her, hvad det drejer sig om. Man må jo vide mellem partierne, hvad det er, man har aftalt. Og jeg går ud fra, at de fire partier, der beder os tage stilling til en sådan ordning, også vil gøre rede for enkelthederne; det har vi ikke set endnu.

Jeg vender mig til det andet hovedpunkt i regeringens plan, nemlig finanspolitikken. Man vil stramme den op ved at forøge afgifterne med ca. 5 mia kr. Venstre vil være med til at stramme finanspolitikken, det er nødvendigt, men vi vil gøre det på en anden måde. Et underskud, der skal nedbringes, kan man rette på dels ved at formindske udgifterne, dels ved at øge indtægterne.

Forskellen på regeringens og venstres indstilling er, at vi i højere grad vil sætte statens udgifter ned. Hvis dette kan ske, og hvis det er led i en sund økonomisk politik, kan der også blive tale om at forøge afgifterne, men i den her forelagte sammenhæng mener vi i venstre, at foranstaltningerne blot vil forøge vanskelighederne. Set fra